

IN MEMORIAM

Prof. dr. ing. Cezar OPRÎȘAN
(27.04.1955 –11.09.2018)

Născut într-o frumoasă zi de aprilie, 27, în 1955, într-un sat de răzeși de pe malul Moldovei, tânărul Cezar Oprișan a urmat cursurile Școlii generale din satul natal, Tupilați, urmând apoi Liceul real „Calistrat Hogaș” din Piatra Neamț, între anii 1970-1974. În anul 1974 intră cu brio la Facultatea de Mecanică din Iași, secția TCM, iar după efectuarea stagiului militar redus, obligatoriu în acea perioadă, urmează cursurile Facultății de Mecanică, între anii 1975 - 1980. Efectuează stagiul de 3 ani în producție, ca inginer tehnolog, la binecunoscuta Întreprindere de țevi de la Roman. În anul 1982 intră prin concurs pe post de asistent universitar la Facultatea de Mecanică, în Catedra de Organe de mașini și mecanisme, cu activitate preponderent în domeniul mecanismelor, a dinamicii mașinilor și, ulterior, în domeniul roboților. În 1991 promovează, prin concurs, pe post de șef lucrări în Catedra de Teoria Mecanismelor și Robotică, în anul 1998 devine conferențiar universitar și apoi, în anul 2000, profesor universitar la aceeași catedră.

Remarcat prin seriozitatea întregii activități didactice și de cercetare, prin colegialitate și discreție, Profesorul Cezar Oprișan este ales în anul 2000 Prodecan al Facultății de Mecanică, funcție pe care a ocupat-o timp de 8 ani, fiind responsabil cu activitatea socială a studenților, cu acreditări de noi specializări, cu admiterea. În anul 2008 este ales Decanul Facultății de Mecanică, funcție pe care a desfășurat-o cu deosebită responsabilitate, devotament și dăruire, fiind apreciat de întreg corpul profesoral, dar mai ales de miile de studenți care au urmat cursurile Facultății de Mecanică și pentru care avea întotdeauna un cuvânt prietenos, încurajator, reușind să devină unul dintre cei mai iubiți decani ai Facultății de Mecanică. În egală măsură, a vizitat an de an toate liceele din Moldova, reușind să crească în mod considerabil numărul de studenți din Facultatea de Mecanică, să acrediteze noi specializări, să pună în funcțiune noi săli de laboratoare, amfiteatre, săli de seminar, să doteze toate sălile facultății cu tehnică modernă de predare. Fiind remarcat în universitate prin spiritul său de foarte bun organizator și negociator, neconflictual și disponibil la orice activitate în folosul comunității academice, Profesorul Cezar Oprișan este ales, în primăvara anului 2016, Prorector responsabil cu activitatea cu studenții, funcție pe care a onorat-o cu dăruire până în ultima zi.

Deși a desfășurat o bogată și rodnică activitate de conducere, Profesorul Cezar Oprișan s-a remarcat ca un strălucit dascăl în domeniul mecanismelor, al dinamicii mașinilor și în special al roboților, cu numeroase realizări pe plan științific, cu largă recunoaștere în țară și în străinătate. A publicat 9 manuale și tratate în țară și în Republica Moldova, peste 50 de lucrări în reviste ISI și BDI, peste 100 de lucrări în alte reviste și volume ale unor conferințe din țară și din străinătate. Profesorul Cezar Oprișan a fost coordonator și membru în 9 proiecte POSDRU, 10 granturi de cercetare CNCSIS și MCT, 10 contracte cu parteneri industriali, membru în două proiecte FP6 în domeniul roboților, dintre care unul cu partener din Suedia. A activat ca membru în Societatea Română de Robotică – SRR și Societatea Română de Știința Mecanismelor și Mașinilor – ARoTMM, fiind președintele filialei Iași a acestei societăți. A fost Chairman la

Conferințele Internaționale ACME 2014, 2016 și 2018, a coordonat Simpozioanele CUCUTENI 5000 REDIVIVUS în anii 2009, 2011, 2015, 2017, toate acestea desfășurându-se în cadrul Facultății de Mecanică.

Avea o dragoste profundă față de istoria zbuțuită a neamului românesc, cunoștea în detaliu evenimente istorice ca nimeni altul și a ținut ca anul trecut, în luna august, când se împlineau 100 de ani de la eroicele lupte de la Mărășești, Mărăști, Oituz, să depună o jerbă de flori la Mausoleul de la Mărășești. Mergea des în satul natal să vadă mama, să discute cu oamenii din sat, să-i ajute. Această legătură strânsă cu locul de naștere i-a fost răsplătită cu onorabilul titlu de Cetățean de Onoare al Comunei Tupilați.

Plecarea Profesorului Cezar OPRIȘAN a lasat un gol imens în inimile noastre, a celor care l-am cunoscut, l-am prețuit, l-am iubit ca pe un frate.

Să-i privim chipul luminos, cu zâmbetul discret și să-i păstrăm memoria întru veșnicie!

Dumnezeu să-l aibă în grijă!

Prof. dr. ing. Dumitru OLARU

Cel mai iubit dintre decani

Am aproape zece ani de când fac meseria asta, dar nu cred că am întâlnit zece persoane care să mă lase să le câștig respectul dezinteresat. Iar din cei zece oameni, jumătate m-au respectat atâta timp cât le-a plăcut ce scriam și aveam aceleași opinii. Nu-i pun la socoteală pe ahtiați, pe care-i suni prima dată și-ți vorbesc de parcă te cunosc de-o viață, și nici pe refractari, care-ți trântesc ușa în nas ca să se apere de minciunile jurnaliștilor. E și vina presei, care s-a dat când curvă de lux, când escortă fără pretenții, încât îți vine greu să vii acum să strigi că ești domnișoară.

Dar profesorul Cezar Oprișan este unul dintre pușinii oameni pe care îi cunosc ce a ținut la mine, ca jurnalist, înainte să mă cunoască personal. Care m-a respectat pentru meseria mea înainte să mă vadă vreodată și care m-a respectat și mai târziu, când ce scriam putea foarte ușor să nu îi fie pe plac. Auzisem câteva lucruri despre el înainte să îl cunosc personal ce păreau de domeniul fantasticului și le-am pus pe seama vervei ultra-subiectiviste a interlocutorului. Cum să îi cred când mă uit de atâția ani în universități și văd din partea profesorilor cel mult o reținere politicoasă față de studenți? Cum să crezi că există un om care-și dedică cariera studenților și dincolo de cursuri și laboratoare? Care stătea ore în șir să vorbească cu ei după ce își termina programul? Pe domnul profesor Oprișan îl găseai printre cei 10-15 spectatori la evenimentele minore studențești, în primele rânduri la spectacolele mari și întotdeauna la sfârșit, în culise. Lucrurile astea au început dinainte ca el să fie prodecan, au continuat și în cei opt ani cât a fost decan și mai târziu, cât a fost prorector. N-ai cum să nu zâmbești când îl vezi în tribune la finala campionatului de fotbal între cămine, în mijlocul săptămânii, la aproape 10 noaptea.

Domnul profesor a fost pe punctul să refuze funcția de prorector al Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” în 2016, cea mai importantă funcție pe care poți fi numit într-o universitate. Nu a refuzat-o fiindcă nu voia să se implice, că a fost o viață aproape de Politehnică, ci pentru că îi venea greu să se despartă de colectivul pe care-l formase la Facultatea de Mecanică. Atunci am auzit prima dată când i-a spus cineva „cel mai iubit

decan“ și i-am auzit pe studenți glumind că devine primul decan din istoria universității pe care voiau până și secretarele să îl păstreze.

Mulți au profitat de bunătatea și indulgența lui, că nu erau trăsături pe care le rezerva exclusiv studenților. Au crezut că pot să îi forțeze mâna, să îl înduioșeze să le mai dea o șansă. Mulți au și reușit, fiindcă nu l-am văzut vreodată pe domnul profesor să facă politică sau poliție universitară. Alegea să creadă în oameni, în a le da a doua șansă. Și cred că asta l-a ajutat de multe ori să doarmă mult mai liniștit noaptea, când nu-l țineau treaz alte frământări cu care s-a luptat. Mult mai ușor decât noi justițiarii, colericii, războinicii, veșnicii nemulțumiți.

Domnul profesor a murit marți dimineață, 11 septembrie, când din inima pe care o împărțea cu atât de multă ușurință tuturor nu a mai rămas destul și pentru el. Iașul a pierdut mulți profesori luminați, deschizători de drumuri, intelectuali ce-și vor găsi locul în cărțile de istorie scrise peste sute de ani, dar afirm cu tărie că nu a existat o pierdere mai mare în Politehnica ieșeană și în mediul universitar din Iași decât cea a profesorului Cezar Oprișan. Fiindcă Iașul a demonstrat ani la rândul că bazinul de inteligență și determinare se reîmprospătează, dar bunătatea, compasiunea și înțelepciunea pe care le-am pierdut odată cu profesorul Oprișan nu cred că o să le mai recapătăm vreodată. E genul de resursă care se epuizează văzând cu ochii și, în momentul în care o să dispară de tot, n-o mai recuperăm, că nu mai avem de la cine să o învățăm. Nu știu dacă domnul profesor a plecat cu regrete, dar eu știu că am rămas cu unul. Regret cu adevărat că nu i-am spus lucrurile astea în timpul vieții pentru că, așa cum se întâmplă cu mulți oameni buni, nu primesc înapoi nici jumătate din ce oferă. Rămas bun!

Cătălin HOPULELE - Ziarul de Iași, 13.09.2018